SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 435/2011-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Ch., spol. s r. o., J., zastúpenej JUDr. M. B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 CoE/1/2011 z 8. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Ch., spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2011 doručená sťažnosť spoločnosti Ch., spol. s r. o., J. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou JUDr. M. B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 CoE/1/2011 z 8. júna 2011.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«... 4. Rozsudkom Okresného súdu v Trnave sp. zn. 15 Cb 29/2008 zo dňa 3. februára 2009 bol Povinný v prvom rade ako navrhovateľ (obchodná spoločnosť S. S., spol. s r. o.) zaviazaný uhradiť Sťažovateľovi ako odporcovi (Ch. spol. s r. o.) trovy konania vo výške 47 519,11 EUR.

5. Krajský súd v Trnave pripustil uznesením sp. zn. 21 Cob 149/2009 zo dňa 1. júla 2009 zmenu na strane navrhovateľa, pričom na základe tohto uznesenia na stranu navrhovateľa vstúpila do konania obchodná spoločnosť O., spol. s r. o. so sídlom H., (predtým H.), zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Prešov, oddiel. Sro,... (ďalej len „Povinný v druhom rade“),

6. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob 149/2009 zo dňa 22. októbra 2009 bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 15 Cb 29/2008 zo dňa 3. februára 2009 a Povinný v druhom rade ako navrhovateľ bol zaviazaný na úhradu trov konania vo výške 2 815,21 EUR.

7. Súdny exekútor JUDr. R. T. podal dňa 8. februára 2010 Okresnému súdu Humenné žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozsudku sp. zn. 15 Cb/29/2008 zo dňa 3. februára 2009 vydaného Okresným súdom v Trnave proti Povinnému v prvom rade pre vymoženie sumy 47 519,11 EUR s príslušenstvom a rozsudku sp. zn. 15 Cb 29/2008 zo dňa 22. októbra 2009 vydaného Krajským súdom v Trnave proti Povinnému v druhom rade pre vymoženie sumy 2 815,21 EUR s príslušenstvom. Žiadosť súdneho exekútora smerovala proti obom povinným v súlade s právoplatnými rozsudkami.

8. Okresný súd Humenné poveril dňa 22. februára 2010 súdneho exekútora JUDr. R. T. vykonaním exekúcie iba proti Povinnému v prvom rade. Obsahom tohto poverenia bolo vykonanie exekúcie proti Povinnému v prvom rade, a síce vymoženie povinnosti zaplatiť trovy predchádzajúceho konania v sume 47 519,11 EUR, trovy odvolacieho konania v sume 2 815,21 EUR a trovy exekúcie. Okresný súd Humenné sa nestotožnil so žiadosťou súdneho

exekútora zo dňa 8. februára 2010 a nevyhovel žiadosti v plnom rozsahu, naopak udelil poverenie na vykonanie exekúcie len voči jednému povinnému - Povinnému v prvom rade.

9. Povinný v prvom rade podal v zákonnej lehote námietky proti exekúcii. Okresný súd Humenné uznesením sp. zn. 10 Er/132/2010 zo dňa 26. marca 2010 vyhlásil exekúciu proti Povinnému v prvom rade za neprípustnú a exekučné konanie zastavil.

10. Proti tomuto uzneseniu podal Sťažovateľ dňa 26. marca 2010 odvolanie, v ktorom poukázal na nesprávnosť vydaného rozhodnutia a viaceré pochybenia Okresného súdu Humenné...

12. Okresný súd Humenné uznesením sp. zn. 10 Er/132/2010 zo dňa 9. novembra 2010 opäť vyhlásil exekúciu voči Povinnému v prvom rade za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Svoje rozhodnutie odôvodnil skutočnosťou, že pohľadávka bola postúpená na nový subjekt - Povinného v druhom rade, pričom postúpením pohľadávky prechádza zo zákona na nového veriteľa pohľadávka v podobe, v akej v okamihu postupu existovala, teda nielen s príslušenstvom, ale tiež zo všetkými súvisiacimi právami, t. j. aj so všetkými právami a povinnosťami spojenými so súdnym konaním. Okresný súd Humenné konštatoval, že Povinný v prvom rade nie je povinnou osobou na zaplatenie trov konania vyplývajúcich z rozsudkov Okresného súdu v Trnave sp. zn. 15 Cb 29/2008 zo dňa 3. februára 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 Cob 149/2009 zo dňa 22. októbra 2009.

13. Proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 Er/132/2010 zo dňa 9. novembra 2010 podal Sťažovateľ dňa 29. novembra 2010 v zákonnej lehote odvolanie, kde poukázal na opakované viaceré pochybenia Okresného súdu Humenné a žiadal toto prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie.

14. Dňa 12. júla 2011 bolo Advokátovi Sťažovateľa doručené Napádané uznesenie, ktorým Porušovateľ potvrdil uznesenie Okresného súdu Humenné sp. zn. 10 Er/132/2010 zo dňa 9. novembra 2010...

37. Sťažovateľ sa nestotožňuje s názorom Porušovateľa, že Povinný v prvom rade nie je nositeľom žiadneho záväzku voči Sťažovateľovi a taktiež uvádza, že povinným je iný subjekt. Sťažovateľ by si dovolil poukázať na skutočnosť, že povinnosť uhradiť trovy konania nie je možné vnímať ani ako príslušenstvo, ani ako súvisiace právo, ale ako povinnosť, a teda záväzok.

38. Povinný v prvom rade je právoplatne zaviazaný na úhradu trov konania vo výške 47 519,11 EUR s príslušenstvom rozsudkom Okresného súdu v Trnave sp. zn. 15 Cb 29/2008 zo dňa 3. februára 2009. Je preto nepochybné, že Povinný v prvom rade je povinný uhradiť vyššie spomínané trovy konania. Sťažovateľ nespochybňuje, že došlo k postúpeniu pohľadávky na Povinného v druhom rade, ako však už viackrát uviedol, je toho názoru, že záväzky na neho neprešli.

39. Argumentáciu Porušovateľa, ktorou len stroho zopakoval závery uvedené v Uznesení Okresného súdu Humenné týkajúcu sa postúpenia pohľadávky považuje Sťažovateľ za nesprávnu. Ust. § 254 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník") explicitne uvádza, že s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Avšak v tejto súvislosti si Sťažovateľ dovoľuje upozorniť na dôležitý aspekt inštitútu postúpenia pohľadávky, t. j. postupca síce postupuje postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom a právami s ňou spojenými, avšak nepostupuje povinnosti s ňou spojené resp. záväzky z nej vyplývajúce. Podľa názoru Sťažovateľa nie je možné povinnosť uhradiť trovy konania vnímať ani ako príslušenstvo, ani ako súvisiace právo, naopak jedná sa o povinnosť, a teda záväzok. Je preto nepochybné, že povinnosť uhradiť trovy konania v súlade s právoplatným rozsudkom má práve Povinný v prvom rade (trovy konania vo výške 47 519,11 EUR s príslušenstvom).

40. Sťažovateľ v tejto súvislosti dáva do pozornosti Ústavného súdu ustanovenie § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka týkajúce sa inštitútu prevzatia dlhu, t. j. záväzku Podstatnou náležitosťou prevzatia dlhu je okrem iného súhlas veriteľa, v tomto prípade Sťažovateľa, ktorý však Sťažovateľom nikdy nebol udelený.

41. Pripustením právnej argumentácie, na ktorú sa v plnom rozsahu Porušovateľ odvoláva, by došlo k vzniku neprijateľného precedensu, ktorý by mohol vyústiť do situácií, v ktorých by sa účastníci konania zaviazaní povinnosťou hradiť záväzky zbavovali týchto povinnosti postupovaním pohľadávok na tretie subjekty. Takýto postup by bol v rozpore so základným princípom občianskeho súdneho konania, ktorý je vyjadrený v ust. § 1 Občianskeho súdneho poriadku, a ktorý uvádza, že „postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní má byť taký, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv

a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinnosti a na úctu k právam iných osôb...“

45. S poukazom na uvedené je Sťažovateľ toho názoru, že argumentácia Porušovateľa uvedená v Napádanom uznesení ohľadom postúpenia záväzkov spolu s postupovanou pohľadávkou je neodôvodnená, nepreukázaná a nezákonná a predstavuje neodôvodnený zásah do základných práv Sťažovateľa.

46. Sťažovateľ ďalej poukazuje na konanie Porušovateľa, ktorým boli porušené jeho základné práva v súvislosti s nedostatočným odôvodnením Napádaného uznesenia a z toho vyplývajúca arbitrárnosť Napádaného uznesenia.

47. Porušovateľ v Napádanom uznesení zrekapituloval podania účastníkov konania a v samom závere skonštatoval, že sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením Uznesenia Okresného súdu Humenné, a preto sa v odôvodnení obmedzil len na strohé konštatovanie správnosti dôvodov Uznesenia Okresného súdu. Sťažovateľ uznáva, že tento postup umožňuje ust. § 219 ods. 2 Občianskeho právneho poriadku, avšak iba vtedy, ak takéto odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie...

55. Zákonodarcom upravenú fakultatívnu možnosť odvolacieho súdu obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia je vždy potrebné v záujme ústavne konformného výkladu (článok 152 ods. 4 Ústavy) aplikovať aj vo svetle judikatúry Ústavného súdu a ESĽP zaoberajúcej sa právom účastníka občianskeho súdneho konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu. Ak tak všeobecný súd nepostupoval, jeho rozsudok je nevyhnutné považovať za arbitrárny, zjavne neodôvodnený, a tým priamo zasahujúci do základného práva účastníka súdneho konania (Sťažovateľa) na spravodlivé súdne konanie a na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, článku 36 ods. 1 Listiny a článku 6 ods. 1 Dohovoru...»

Sťažovateľka je toho názoru, že uznesením krajského súdu sp. zn. 15 CoE/1/2011 z 8. júna 2011 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie svojich práv vidí v tom, že krajský súd uznesením sp. zn.

15 CoE/1/2011 z 8. júna 2011 potvrdil uznesenie Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Er 132/2010-107 z 9. novembra 2010, ktorým bola exekúcia sťažovateľa ako oprávneného proti povinnému S. S., spol. s r. o., vyhlásená za neprípustnú a exekučné konanie bolo proti tomuto povinnému zastavené.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„(a) uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 CoE 1/2011 zo dňa 8. júna 2011 boli porušené základné ústavné práva Sťažovateľa na: (i) súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy; (ii) súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 36 ods. 1 Listiny; (iii) spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru;

(b) zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 CoE 1/2011 zo dňa 8. júna 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie;

(c) priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento

zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmavanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľky obsiahnutou v odôvodnení jej sťažnosti bolo presvedčenie, že krajský súd porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd uznesením sp. zn. 15 CoE/1/2011 z 8. júna 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 10 Er 132/2010-107 z 9. novembra 2010, ktorým bola exekúcia sťažovateľa ako oprávneného proti povinnému S. S., spol. s r. o. vyhlásená za neprípustnú a exekučné konanie bolo proti tomuto povinnému zastavené, pričom podľa názoru sťažovateľky postúpiť zmluvou o postúpení možno len pohľadávku, nie povinnosť zaplatiť trovy konania.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V odôvodnení uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 CoE/1/2011 z 8. júna 2011 sa uvádza:

«Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p., a zistil, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s výstižným a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré poukazuje. Vo vzťahu k odvolacím námietkam oprávneného zdôrazňuje, že trovy konania sú procesným nárokom súvisiacim s právoplatným skončením veci a na ich náhradu je povinný postupník, ktorý sa stal účastníkom konania namiesto postupcu. Trovy konania sú procesným nárokom účastníka, ktorý vzniká ich právoplatným prisúdením.»

V odôvodnení uznesenia okresného súdu č. k. 10 Er 132/2010-107 z 9. novembra 2010 sa uvádza:

«... Na základe predložených exekučných titulov a hore uvedeného je nepochybné, že v priebehu odvolacieho konania na Krajskom súde v Trnave došlo na strane navrhovateľa k zmene účastníka (uznesenie Krajského súdu v Trnave č. 21 Cob 149/2009 zo dňa 1. 7. 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 10. 2009) a navrhovateľom sa na základe postúpenia pohľadávky stala spoločnosť O. spol. s r. o. Ako bolo preukázané predloženými listinnými dôkazmi k zámene účastníkov konania na strane navrhovateľa došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 6. 2009. Pri posudzovaní otázky, kto je povinný uhradiť trovy konania vyplývajúce z rozhodnutia Okresného súdu Trnava č. 15 Cb 29/2008 zo dňa 3. 2. 2009 sa súd plne stotožňuje s vyjadrením povinného v 2. rade zo dňa 23. 9. 2010.

Zmenou účastníka konania na strane navrhovateľa, vystúpením pôvodný navrhovateľ stratil všetky procesné práva a povinnosti a tieto od počiatku nadobúda ten, kto na jeho miesto nastúpil. Pripustením zámeny účastníkov prechádzajú práva a povinnosti doterajšieho účastníka konania s uplatňovaním alebo bránením postúpených hmotných práv a povinností procesných na nového účastníka konania. Ak raz niekto počas konania vystúpi nemôže byť i naďalej nositeľom práv a povinností. Zámena účastníkov v súdnom konaní znamená procesné nástupníctvo od začiatku konania, bez ohľadu na to, v ktorom štádiu konania k zámene na strane navrhovateľa došlo. Pripustením zámeny účastníkov konania súdnym rozhodnutím na strane navrhovateľa prešli na O. všetky práva a povinnosti účastníka konania od začiatku.

V čase pripustenia zámeny účastníkov na strane navrhovateľa nemal S. S., spol. s r. o. žiaden záväzok voči oprávnenému. Trovy konania sú náklady vynaložené účastníkom na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Trovy konania vznikajú len účastníkovi súdneho konania. Nárok na ich náhradu má ten, kto mal v konaní plný úspech a ten vzniká až právoplatnosťou výroku rozhodnutia o náhrade trov konania. V čase postúpenia pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 6. 2009 rozhodnutie Okresného súdu Trnava zo dňa 3. 2. 2009 nebolo právoplatné.

Je nesporné, že postupník preberal pohľadávku s príslušenstvom na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 6. 2009. Je nesporné, že príslušenstvom sú náklady spojené s jej uplatnením. Postúpením pohľadávky prechádza zo zákona na nového veriteľa pohľadávky v tej podobe, v akej v okamžiku postupu existovala, teda nielen s príslušenstvom, ale tiež aj všetky vedľajšie práva, aj nie sú výslovne v zmluve o postúpení pohľadávky konkretizované (§ 528 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Je nesporné, že postupník bol pri postúpení pohľadávky oboznámený s priebehom súdneho konania i s neprávoplatným rozsudkom súdu I. stupňa a že pohľadávku preberal i s bremenom neúspechu na súde I. stupňa a dôsledkov s tým spojených. Rozsudok súdu I. stupňa v čase postúpenia pohľadávky nebol právoplatný. Zámenou účastníkov konania spoločnosť O., spol. s r. o., vstúpila na miesto navrhovateľa a stala sa procesným nástupcom pôvodného žalobcu. A prešli na ňu všetky práva a povinnosti spojené so súdnym konaním. V čase pripustenia zámeny neexistovala žiadna účinná a vykonateľná povinnosť pôvodného žalobcu voči oprávnenému.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že spoločnosť S. S. spol. s r. o. nie je povinnou osobou na plnenie trov konania vyplývajúcich z rozsudkov Okresného súdu Trnava c. 15 Cb 29/2008 zo dňa 3. 2. 2009 a Krajského súdu v Trnave č. 21 Cob 149/2009 zo dňa 22. 10. 2009 a nie je možné voči nej viesť exekučné konania na základe hore uvedených rozsudkov. Preto súd vyhlásil exekúciu proti takto označenému povinnému za neprípustnú a exekučné konanie zastavil v zmysle ustanovení § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. v platnom znení. Žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia po právoplatnosti tohto uznesenie bude opätovne posúdená a bude vydané nové poverenie na vykonanie exekúcie.

Je potrebné podotknúť, že aj oprávnený prejavil rovnaký názor, ako je uvedený v tomto uznesením tým, že na zaplatenie trov konania vyplývajúcich z právoplatných rozhodnutí Okresného súdu Trnava č. k. 15 Cb 29/2008 zo dňa 3. 2. 2009 a Krajského súdu v Trnave č. 21 Cob 149/2009 zo dňa 22. 10. 2009 vyzval povinného O., spol. s r. o, H...»

Skutkové a právne závery uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 CoE/1/2011 z 8. júna 2011 sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležite zhodnotené.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 CoE/1/2011 z 8. júna 2011 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocesných práv sťažovateľky. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľka s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2011